

UNIVERSUL copiilor

Seria Nouă/Februarie, 2021

14 VIRGILIU PARGHEL

ATELIER 21- Pictorul aduce în spațiul școlii o expoziție ce se dorește a fi și o pedagogie a artei și a nevoii de sprijin la care copilul are dreptul.

16 PILDA TALANȚILOR

Descifrarea semnificației unei Parabole biblice la care este bine să reflectăm.

Ce facem cu talanții primiți?

20 SPORTUL

Nevoia de mișcare, dorința de performanță, într-un cuvânt: „MENS SANA IN CORPORE SANO”.

Sumar

Acuarelă realizată de Rozalia Iorga

3 CE MAI CITIM?

4 COPIII RECOMANDĂ...

6 GHICITORI MATEMATICE

7 OLIMPIADA DE MATEMATICĂ

8 STEM - UNDE ȘTIINȚELE ÎȘI DAU MÂNA CU ARTELE

10 ȘTIAȚI CĂ...?

12 VIRGILIU PARȚHEL - ATELIER 21
DOINA LAVRIC - PARȚHEL - POVESTEA SOARELUIK

14 PILDA TALANȚILOR

16 LIBERTATEA - DAR ÎNĂLȚĂTOR SAU POVARĂ?

18 PAGINA PENTRU PĂRINȚI

20 „MENS SANA IN CORPORE SANO”

21 ATELIERUL BILINGV „BICICLETA FERMECATĂ” - „LA BICYCLETTE ENCHANTEE”

22 LIMBI STRĂINE

23 AICI ÎI VOM GĂSI PE CEI MICI...

Ce mai citim?

UNIVERSUL copiilor

Legende florilor

„Legende florilor” sunt strânse într-un buchet de mici povești, alăturate unor imagini fotografice deosebit de frumoase: „Se spune că, într-o zi, prințesa Rază de Soare a coborât în grădină ca să culeagă o floare pentru a și-o pune în păr. Toate florile din grădină au privit mirate către cer și au început să murmure [...]” Cartea este o mică bijuterie. Un minunat dar de primăvară!

Socrate în blugi

„Socrate în blugi” de Laurențiu Stanciu are ca subtitlu *Filosofia pentru adolescenți* și ne-a fost recomandată de dna profesoară de filozofie și istorie, scriitoarea Lorena Stuparu. Scrisoarea pe care autorul o adresează adolescenților în preambulul lucrării sale începe prin a face portretul adolescentului, a cărui trăsătură esențială

i se pare capacitatea de a visa. Povestea care se înfiripă în capitolele următoare îi pune pe eroi în situația de a dezbate teme importante ca libertatea, adevărul, corpul și mintea, ordinea lumii și multe altele, antrenându-i pe cititori în a-și pune întrebări și a descoperi răspunsuri „cu privire la ce avem de făcut în secolul XXI”.

Drumurile care duc acasă

„Drumurile care duc acasă”, volumul scris de Florina Jînga și ilustrat minunat de Gabriela Damșe, deapănă o poveste „inspirată dintr-o întâmplare adevărată, în timpul secetei din Bucovina și al restricțiilor impuse atunci”.

La final, ne dăruiește și un mic dicționar care explică o seamă de cuvinte mai puțin folosite astăzi, cu ajutorul cărora putem reclădi în poveste o lume, ca să nu o dăm uitării.

Copiii recomandă „Iertarea” de Veronica Iani

Ema: „Iertarea” poate fi citită și de copii mai mici decât noi, chiar i-ar învăța ceva folositor. Mi-a plăcut foarte mult, are ilustrații foarte frumoase!

Nectarie: Pentru mine, iertarea înseamnă respect și un bilet spre rai.

Eu cred că lansarea cărții „Iertarea” a fost un eveniment minunat și curajos. Ne-a amintit că mulți oamenii nu iartă așa de ușor, înlocuind iertarea cu răzbunarea. Ei ar trebui să citească primii această carte.

Ioachim: Pentru mine, iertarea este un lucru făcut din suflet. Dacă știi să ierți, e un mare lucru pentru că nu toți pot face asta.

Această carte mi se pare super interesantă, are niște ilustrații foarte frumoase. Autoarea este un om foarte blând, cu o imaginație uriașă.

Au răspuns copiii din Clasa a VI-a “Principesa Elisabeta” coordonați de Prof. Ioana Revnic

Sofia J.: Iertarea înseamnă puterea de a lăsa de la tine, e acel sentiment de empatie. Iertarea nu înseamnă a uita, ci doar a acorda încă o șansă.

Cartea Veronicăi Iani, pe care ne-a prezentat-o în premieră, este foarte frumoasă, este colorată, pe înțelesul tuturor. Mie cel mai mult mi-a plăcut cum era inserată ideea că există o cheie a iertării, iar băiatul – personajul principal – nu înțelegea mai deloc acest lucru. Ilustrațiile sunt minunate, foarte colorate, jucăușe și simpatice.

Ileana: Pentru mine, iertarea înseamnă să accepți, să reușești să treci peste unele supărări și chiar să încerci să înțelegi ce te supără.

Această carte nu pare ca este făcută pentru copii mai mari decât noi. Modul ușor de înțeles în care vorbește despre iertare și despre cum poți să ierți, acoperind tot ce ai putea spune despre acest subiect, este plăcut. Cartea este pentru toate vârstele.

Sofia P.: Cartea „Iertarea” poate dăruia cititorilor o cheie foarte importantă: ideea că iertarea te face liber. Este scrisă simplu și pe înțelesul multora. Îmi place că este foarte colorată.

Alex: Pentru mine, iertarea înseamnă să înțeleg dacă cineva m-a rănit într-un fel, fie fizic, fie moral, și să las acea persoană să-și îndrepte greșeala.

Lansarea cărții „Iertarea” a fost o întâlnire plăcută. Autoarea mi s-a părut a o doamnă foarte amabilă, iar cartea ei e destul de drăguță și pe înțelesul tuturor. Astfel, oricât de mare sau de mic ai fi, tot vei învăța ceva citind-o.

Ana: Iertarea. Un cuvânt simplu, însă greu de înțeles pe de-a-ntregul. Nu poți mereu ierta. O pânză de in. Iar neîncrederea un fir lipsă. Pânza nu va fi mereu întreagă. Iar tu nu vei mai putea ierta.

Această carte ne prezintă cum să înaintăm pe scara iertării, pas cu pas. Urci o treaptă când accepți situația, dar alta când realizezi că răzbunarea nu este soluția. Toate aceste trepte duc către iertare. Autoarea povestește situația unui copil pus la încercare, îndemnat de bunicul său să urce treptele iertării, cu răbdare.

Smaranda: Iertarea apare atunci când o ființă se împacă cu gândurile altei ființe și acceptă faptul că acea persoană a greșit, dar că îi pare rău.

A fost foarte interesant să vorbim cu scriitoarea despre cartea „Iertarea”, dar și mai interesant a fost să știu că sunt printre primele persoane care o citesc. Întâlnirea a fost foarte relaxantă, pentru că citeam un fragment, apoi discutăm despre el. Scriitoarea, Veronica Iani, ne-a distrat cu puțin umor și ne-a povestit despre cărțile dumneaei. A fost o oră frumoasă.

Iulia: Pentru mine, iertarea înseamnă înțelegere și bunătate. Aceasta carte, deși este destul de scurtă, are o lecție de viață foarte frumoasă pe care nu doar copiii, ci și adulții trebuie să o folosească.

Sofia B: Iertarea, pentru mine, înseamnă să accepți greșelile tale și ale celor din jurul tău.

Povestea te învață – într-un mod simplu și ușor de înțeles – un lucru fundamental: ca să ai o viață fericită, e nevoie să ierți. Autoarea mi s-a părut simpatcă. Se vede că își dorește să ajute copiii și părinții de pretutindeni, predând lecții de viață prin povești cu tâlc.

Alessia: A ierta înseamnă a trece cu vederea peste unele lucruri. Uneori, te poți alege cu ceva neașteptat de la acea persoană pe care o ierți...

Mi s-a părut o carte plină de lecții pe care nu mulți le pot înțelege. Toți pretindem că iertăm și că iertarea este ceva ușor, dar, de multe ori, doar spunem asta, uitând să iertăm.

Pagină realizată de Prof. Alina- Elena Grecu

Ghicitori matematice

Este poligon și are,
Câte 3 din fiecare:
Vârfuri, unghiuri
Laturi. Vrei
Să ghicești? Unu, doi, trei!
(Triunghiul)

E o roată ca oricare
Și-centru, un punct fix are.
Ale sale puncte-s toate,
De centru, echidistanțate.
E-o figură geometrică, evident!
Cine dă un răspuns corect?
(Cercul)

Încă din școala primară îi uimea,
Pe profesori. Cum făcea?
Printr-o metodă de calcul iscusit
Suma întregilor imediat a descoperit!
Cam 200 de ani s-au tot dus
De când numele său a pătruns
Prin suma care-i poartă numele
În matematici, prin toate volumele.
Amintește-ți că și tu l-ai pomenit
La calcule, când de multă muncă te-a
scutit!
(Johann Carl Friedrich Gauss)

El pătrat pare a fi,
Dar un unghi drept nu-i poți găsi!
Patrulater cu siguranță este,
Însă pătratul iese din poveste!
Ia spune tu, copile,
Cam ce crezi că este?
(Rombul)

Cum se numește oare,
Numărul ce are
Doi divizori, din care,
1 e la -naintare
Iar celălalt e însuși numărul
de care
Se vorbește-n ghicitoare?
(Număr prim)

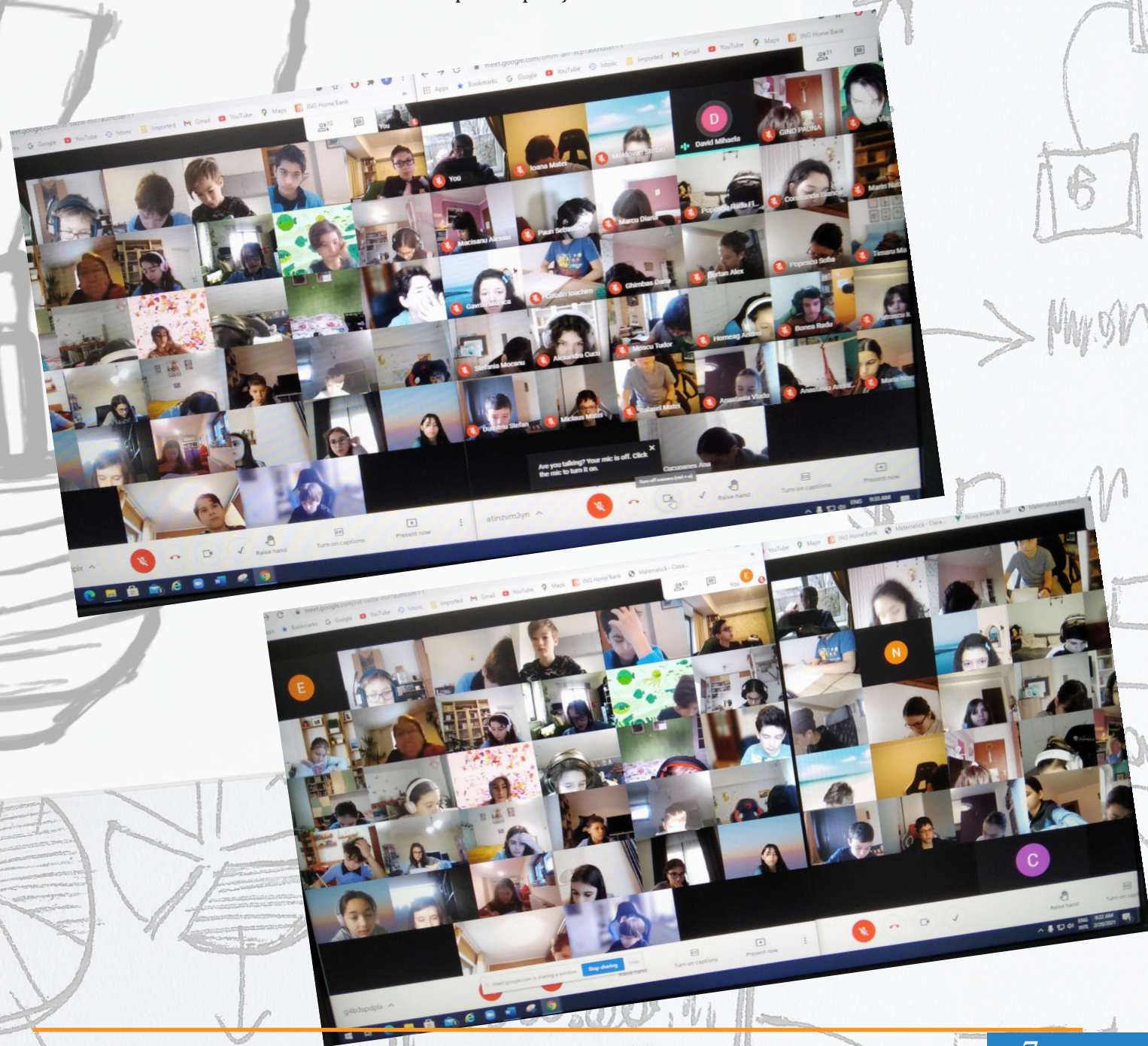
În interior de segmente, este
unic, esențial,
Față de extremități, depărtat
În mod egal.
Ghici, cum se numește oare
Acest punct din... ghicitoare?
(Mijlocul segmentelor)

Olimpiada de matematică

Vestea cea mare este că Olimpiada de Matematică a avut loc și anul acesta, deși „gura lumii” susținea că „nu se mai țin concursuri”!

Nici vorbă! Dragostea de matematică nu cunoaște obstacole, așa că, sâmbătă, pe 20 februarie, prima echipa de olimpici, de la clasele a V-a și a VI-a, a fost gata să atace subiectele. Organizată sub egida Societății de Științe Matematice din România (Gazeta Matematică), această competiție presupune subiecte cu un grad ridicat de dificultate. Au participat 61 de copii, dintre care, 34 s-au calificat în etapa următoare, obținând rezultate bune și foarte bune.

Felicitări tuturor participanților!

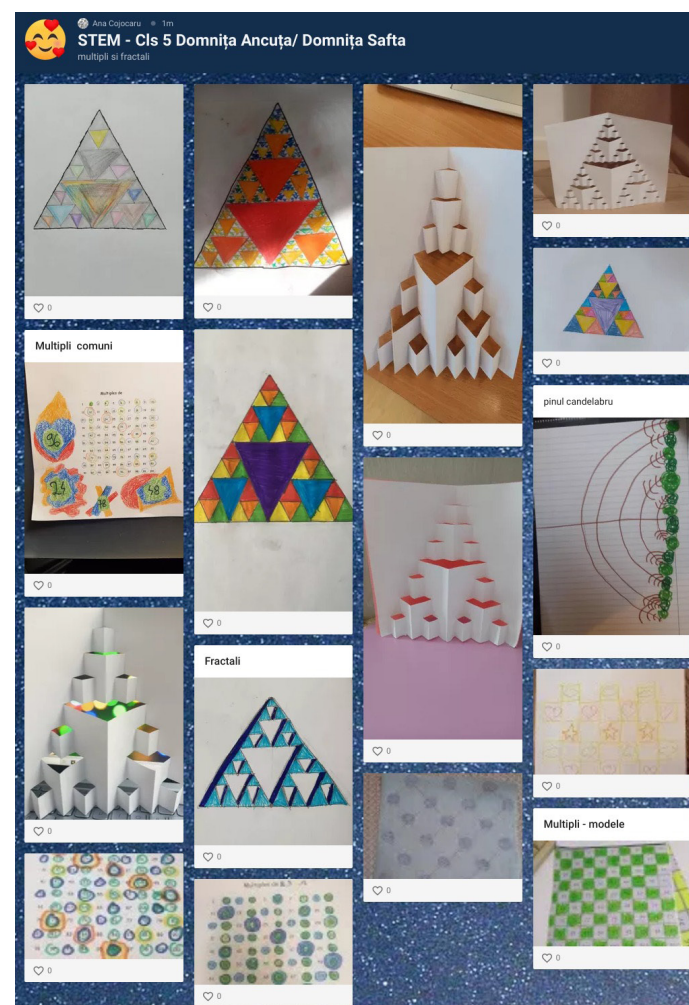
Unde științele își dau mâna cu artele

Matematicienii au studiat mereu formele perfecte cum ar fi triunghiul sau pătratul, dar și misterele naturii. Ei au observat că în natură sunt totuși și multe forme neregulate ca, de exemplu, forma țărmurilor, a munților sau a norilor. În 1975, matematicianul Benoit Mandelbrot a dat un nume acestor forme infinit de încâlcite, denumindu-le fractali.

La orele de STEM, elevii claselor a V-a au avut ocazia să observe formele neregulate din natură sau din corpul nostru.

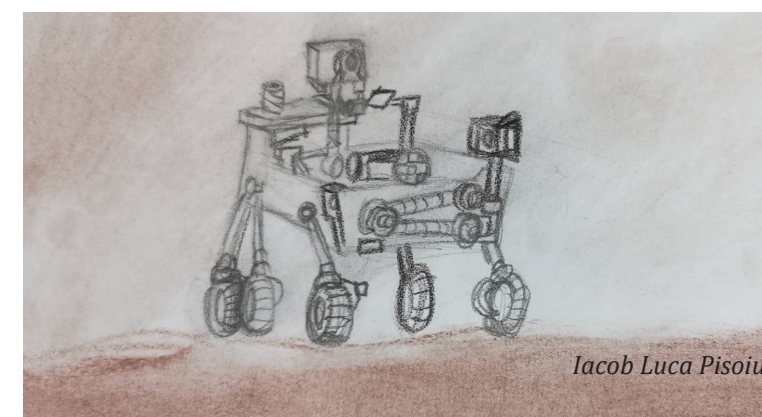
Ei au descoperit fractalii infinitezimali (aceeași imagine care se repetă la infinit, la scară tot mai mică). Apoi au pornit în explorare pentru a vedea ce modele de fractali din natura i-au inspirat pe oameni. Au aflat și despre un fractal faimos numit **triunghiul lui Sierpinski**. La sfârșitul călătoriei, copiii au încercat să reproducă diverse modele de fractali.

Tot în cadrul orelor STEM, ei au putut observa că simpla notare pe o foaie a unor multipli ai unui număr natural, folosind culori sau suprafețe diferite, va face să apară o mulțime de modele artistice interesante.

Pagină realizată
de Prof. Ana Cojocaru

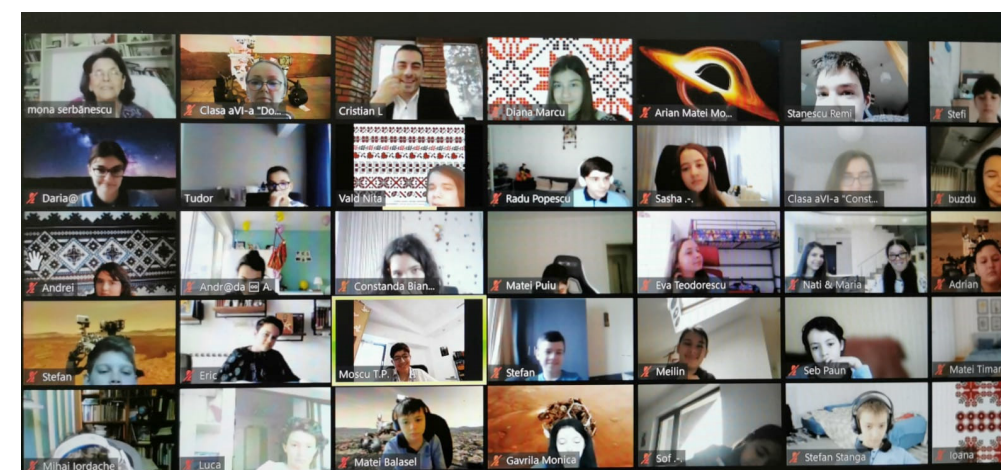
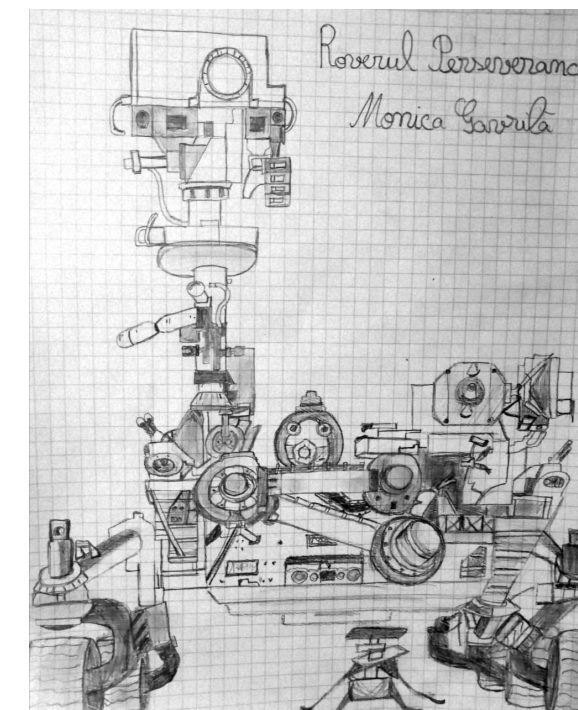
PERSEVERANCE

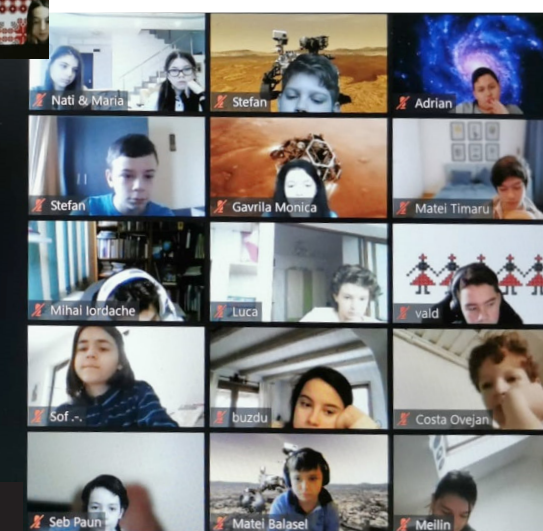
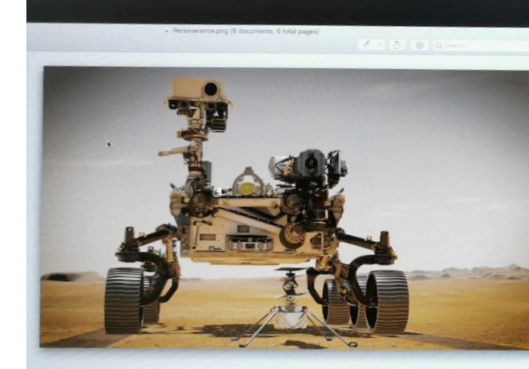
Știați că... un inginer român de la NASA este implicat în proiectul de testare a roboților pregătiți pentru zborul pe Marte?! Numele său este Adrian Stoica.

Despre „*Perseverance*”, știm că, după o muncă de 5 ani, a reușit să atingă joi, 18 februarie, solul marțian.

Am discutat pe marginea acestui proiect și am aflat care este misiunea robotului, la o lecție deschisă, unde l-am avut invitat pe Dl. Cristian Lăcraru, mentor IT School.

Lansăm un concurs de eseuri pe această temă la care vor fi oferite premii. Poate chiar un bilet pentru o călătorie pe Marte!

Care este cel mai înalt munte din lume?

Vârful Everest, Munții Himalaya

Veți răspunde imediat, vârful Everest din Munții Himalaya. Everest este cel mai înalt vârf, are 8848m și el continuă încă să crească datorită deplasării încete, dar sigure, a plăcii tectonice indiene spre nord. Înălțimile culmilor muntoase se calculează de la nivelul 0, adică de la nivelul mării, dar, dacă luăm în calcul munții care încep de pe fundul mării și se ridică cu mult peste nivelul acesteia, **cei mai înalți munți de pe Terra sunt Mauna Kea, din Hawaii - Statele Unite ale Americii**. Din acesta se pot vedea doar 4207 metri (restul se află sub Oceanul Pacific), înălțimea totală fiind de peste 10200 metri.

Mauna Kea este un vulcan inactiv și, datorită aerului rarefiat, foarte curat și a distanței mari față de zonele urbane, este un loc ideal pentru a observa cerul și stelele. Așa se face că Mauna Kea găzduiește cele mai puternice telescoape din lume și observatoare astronomice importante.

Prof. Ramona Mara PISOIU

Observator pe Mauna Kea

Ursul brun nu hibernează!

Bianca Duceac, Clasa a III-a „Domnița Bălașa”

În țara noastră, hibernează marmota, lilieci, ariciul și popândăul, dar nu și ursul.

Într-adevăr, urșii obișnuiesc să se retragă în bârlog pentru „somnul de iarnă”, când stratul de zăpadă nu le mai permite să-și găsească hrana.

Cât timp stau în bârlog, urșii își încetinesc într-o oarecare măsură metabolismul, pentru a reuși să supraviețuiască pe seama grăsimii acumulate. Totuși, ei se trezesc destul de ușor dacă te apropii de bârlog, iar, uneori, chiar ies afară, în timpul iernii, dacă vremea se încălzește. Să nu uităm că ursoaica are pui și alăptează în perioada asta, ceea ce ar fi imposibil în timpul hibernării.

Populația de urși a crescut și este cam mare pentru habitatul ursului (zona montană și de deal).

Așa se face că urșii nu mai au suficientă hrană în mediul lor, nu mai au suficiente bârloguri, unii se îndreaptă spre zonele de dealuri joase, câmpie chiar, iar alții dorm la marginea pădurii și iau cina în oraș (a se citi „mănâncă din tomberoane”).

Bogdan Condrate – text prelucrat după
<https://republica.ro/in-atentia-ecologistilor-de-tastatura-ursul-brun-nu-hiberneaza>

Hibernarea presupune o scădere a numărului respirațiilor până la 2-5 pe minut, sângele circulă încet, iar bătăile inimii sunt foarte slabe. În timpul hibernării temperatura corpului scade până la 10°C.

După ultimele incidente cu urși (ursul de pe pârție și puii de urs scoși din bârlog) au apărut multe știri incorecte.

Majoritatea bârlogurilor de urs sunt amenajate în grote, în spațiile dintre stânci sau scobite sub stânci, dar legislația română protejează, în contextul exploatărilor forestiere, zonele cu bârloguri de urs.

De ce găsim atunci urși pe afară, în timpul iernii?

Pictorul Virgiliu Parghel lucrează permanent, interesat de continuitate, nu de notorietate, un om mereu preocupat să învețe de la Maestri și de la viață, sensibil la lumea văzută și nevăzută din jurul său.

Virgiliu Parghel urmează Liceul de Muzică și Arte Plastice Octav Băncilă din Iași unde are profesori artiști importanți. Apoi își continuă studiile la Institutul de Arte Plastice Nicolae Grigorescu din București, Secția Pictură, la clasa maestrului Corneliu Baba. Va fi profesor de pictură în Suceava, asistent la Conservatorul de Muzică și Arte Plastice George Enescu din Iași, lector la Universitatea Națională de Arte din București, iar, din anul 2006,

este pictor liber-profesionist. Este membru al Uniunii Artiștilor Plastici din România. Artistul a avut numeroase expoziții personale și de grup în țară și străinătate.

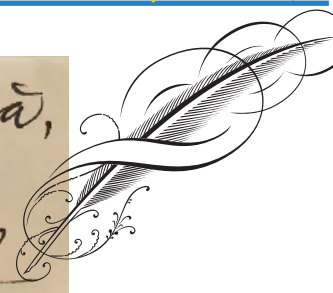
„Deși este un artist modern, încă de la începuturile creației sale, Virgiliu Parghel a ales genurile clasice: peisajul, portretul, natura statică. Pictorul le abordează cu măiestrie, reușind să le pună în valoare permanenta actualitate. Format la clasa lui Corneliu Baba, Parghel reține în pânzele lui motive legate de propria biografie și reușește, prin exercițiul neîntrerupt al picturii, să mențină vie legătura dintre pictura românească interbelică

și cea contemporană. Deși e un colorist sensibil și rafinat, pictorul nu se ferește de griuri și surprinde întotdeauna atmosfera și lumina proprie peisajelor citadine sau rurale. Compozițiile cu natură statică dezvăluie interesul său pentru poezia obiectelor mărunte, cărora le adaugă, deopotrivă, nostalgie și umor.

Tușele dese și vibrante de culoare imprimă tuturor lucrărilor sale o mișcare interioară puternică și expresivă. Nu poți rămâne indiferent privindu-le, ele fiind expresia unei viziuni și a unei trăiri autentice a artistului în fața motivelor abordate.” - Luiza Barcan
Datele sunt preluate selectiv de pe site HotNews.ro

„Unde se spun povești în casă,
acolo-i Dumnezeu!”
Doina Lavric Parghel

Lumină, linie, culoare, desen...
O viață trăită ca să aducă bucurie semenilor...
Recursul la tradiție, la valorile adevărate,
singurele care, de fapt, contează într-o lume
tot mai înstrăinată de un cotidian confuz...
Și pentru că toate acestea trebuiau să poarte un
nume s-au numit în Artele Plastice
„Virgiliu Parghel”
Mulțumim Domnule Profesor!

24.02.2021

Dan Petra

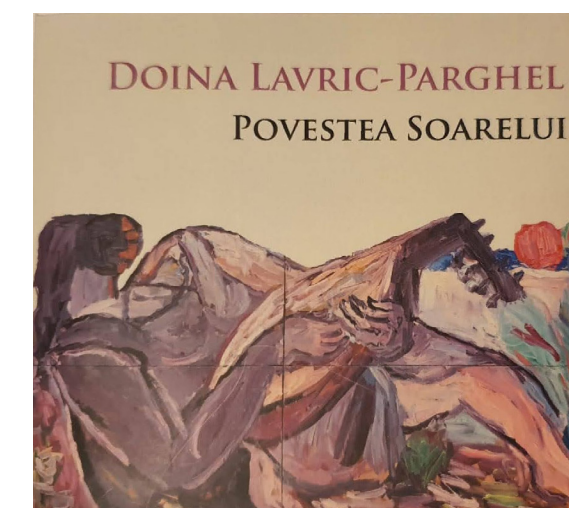
Lumină, culoare, linie, desen...
O viață trăită ca să aducă bucurie semenilor...
Recursul la tradiție, la valorile adevărate,
singurele care, de fapt, contează într-o lume
tot mai înstrăinată de un cotidian confuz...
Și pentru că toate acestea trebuiau să poarte un
nume s-au numit în Artele Plastice
„Virgiliu Parghel”
Mulțumim Domnule Profesor!
24.02.2021 Dan Petra

Doina Lavric-Parghel

Spicuri din Albumul „Povestea Soarelui”, pe care Doamna Doina Lavric-Parghel a avut amabilitatea de a-l dăruia Bibliotecii Liceului nostru.

„Timp de 23 de ani a fost profesoară de limba română în Suceava. În toată această perioadă a cules folclor, a cântat și a obținut distincții care îi confirmă preocuparea pentru păstrarea purității formelor pe care le valorifică în repertoriul propriu.”

„Cântă singură. Acompaniamentul e și el ... minimal: o cobză. Doar pe alocuri întrebuințată. Vocea e instrumentul Doinei, mai mult și mai mult. [...] recitalul ei este o înșiruire de cântece, povești și descântece din Bucovina.”

Înmulțirea talanților

În această săptămână, am citit și am studiat, în cadrul orelor de limba română „Pilda Talanților”. Este o parabolă preluată din Biblie (Matei. 25, 14), în care ni se povestește despre un om care, plecând departe de casă, a împărțit cei opt talanți ai săi, ce îi reprezentau averea, slugilor sale. Prima slugă a primit cinci talanți, a doua doi talanți, iar ultima un singur talant. Primele două și-au dublat ceea ce au primit, în timp ce a treia nu a făcut nimic, ci doar a îngropat talantul primit.

Din parabolă reiese că fiecare om a primit la naștere un talent, numit aici, „talant”. Trebuie să avem grijă de el, să ni-l cultivăm, deoarece doar noi îl putem înmulți. Este păcat să

Diana Alexandra Marcu, Clasa a VI-a „Constantin Voievod”

ne păstrăm talantul doar pentru noi, pentru că, în timp, îl putem pierde. De exemplu, dacă talentul tău este creativitatea, dar nu muncești ca să o șlefuești, în timp, ea va dispărea. În schimb, dacă vei adăuga munca talentului tău, asta înseamnă că ai știut cum să-ți înmulțești și să-ți cultivi talentul. Dacă Dumnezeu ți-a dăruit un talent aparte și tu nu ți-l înmulțești, e ca și cum nici nu ai fi avut acel talent. A treia slugă, am văzut, nu și-a înmulțit ceea ce primise de la „Stăpân”, care, de fapt, este Dumnezeu și de aceea și ce-i fusese dăruit i-a fost luat.

Morala parabolei este că toți avem cel puțin un talant pe care trebuie să ni-l înmulțim, să lucrăm pentru șlefuirea lui, având grijă să nu ni-l pierdem!

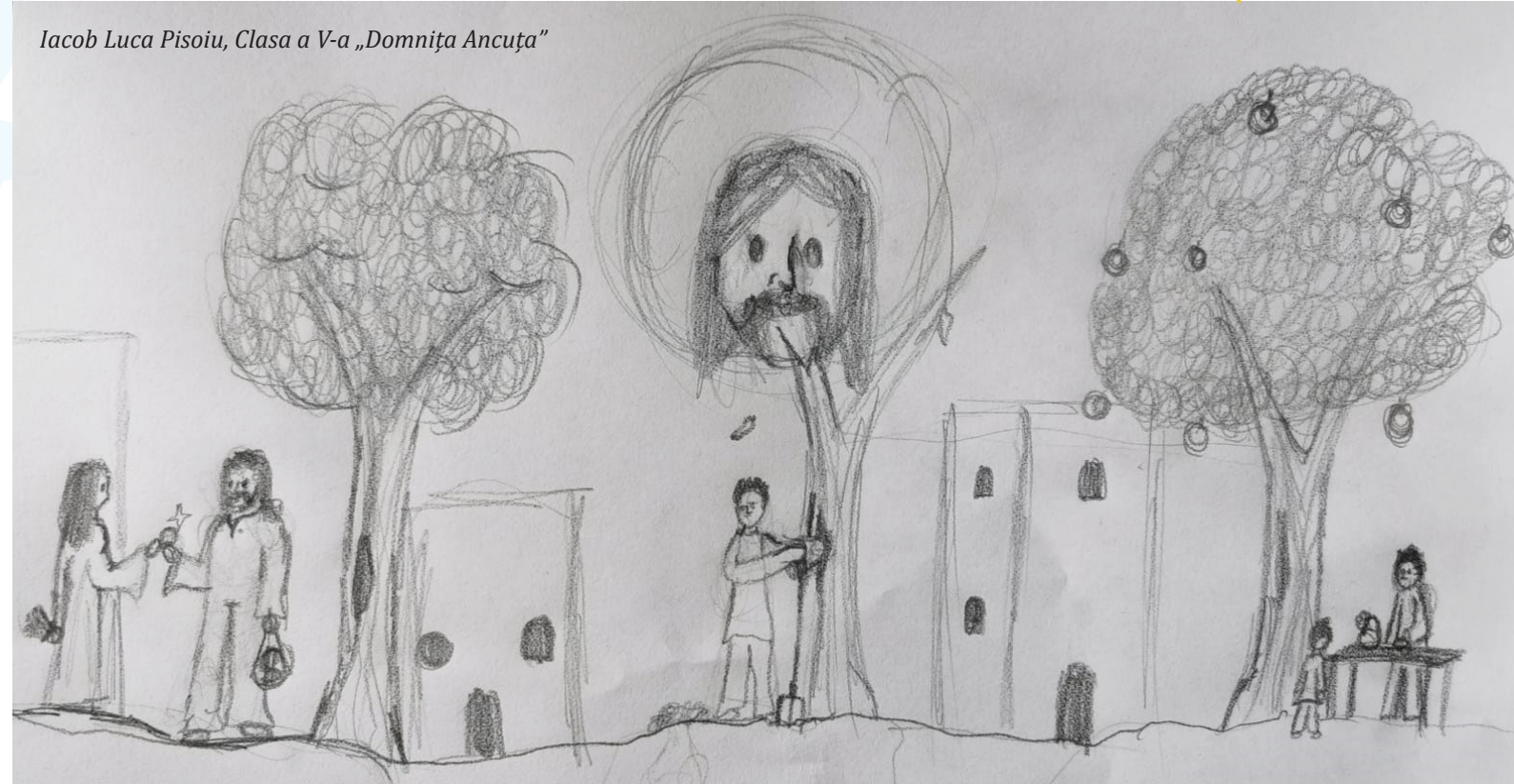
Acum câteva zile am citit un text numit „Pilda Talanților”. La prima vedere, textul arată că o parabolă cu o morală care te îndeamnă să muncești pentru a înmulți averea. Însă, acești talanți pot fi asemănați cu talentele pe care le primim la naștere, așa cum este menționat în Noul Testament. Sluga care a primit cinci talente, a muncit cu ele și le-a dublat, așa cum s-a întâmplat și cu cea care a primit două talente. Însă cea care a primit unu, a ales calea care i s-a părut cea mai ușoară. A preferat să nu muncească și, fiind singurul său talent, l-a îngropat, de teama eșecului.

Când stăpânul, pe care îl putem asemăna cu Dumnezeu, a venit și s-a socotit cu slugile sale, a fost mulțumit de cele care au înmulțit talanții sau talentele, dar când a ajuns la ultima slugă care și-a îngropat talantul, s-a infuriat nespus, izgonind-o din curtea boierească. Putem spune că „stăpânul” a urmărit prin acest „test” priceperea și hărnicia slugilor în a obține ceva pentru ele, precum și dărnicia lor atunci când trebuie să împartă cu alții.

Această pildă chiar este unică în felul ei; eu nu am auzit până acum de o parabolă care să te îndemne să îți înmulțești taletile. Are o morală destul de profundă încât să te pună pe gânduri.

Radu Florin Popescu, Clasa a VI-a „Constantin Voievod”

Iacob Luca Pisoiu, Clasa a V-a „Domnița Ancuța”

Dacă mă gândesc la talanți ca la o asemănare cu calitățile umane, povestea mi se pare plină de învățăminte.

În primul rând, Dumnezeu nu dăruiește egal. Unii au mai multe calități, alții au mai puține.

Mi se pare important să ne descoperim talentul, preferabil la o vârstă fragedă, pentru a-l putea cultiva. De asemenea, unii oameni își găsesc un loc de muncă bazat pe talentul lor, iar, dacă le place ceea ce fac, sunt mai fericiți.

În al doilea rând, darurile Dumnezeiești sunt purtătoare de responsabilitate.

Toți oamenii talentați au un lucru în comun: faptul că trebuie să și dea înapoi mai mult decât au primit. Dacă ai un talent, trebuie să îl arăți și să-i ajuți pe cei din jurul tău, folosindu-l.

În al treilea și ultimul rând, dacă nu folosești darul, talentul, într-un scop bun, atunci degeaba îl ai!

Când cel de-al treilea personaj a returnat talantul, a rămas fără nimic, lipsit de prețuirea stăpânului.

Această parabolă m-a făcut să înțeleg că toată lumea are șansa la un talent, iar cei care reușesc să îl multiplice, se pot bucura de apreciere, iar cei care îl vor îngropa vor sfârși, nerămânând cu nimic.

Matei Miclăuș, Clasa a VI-a „Constantin Voievod”

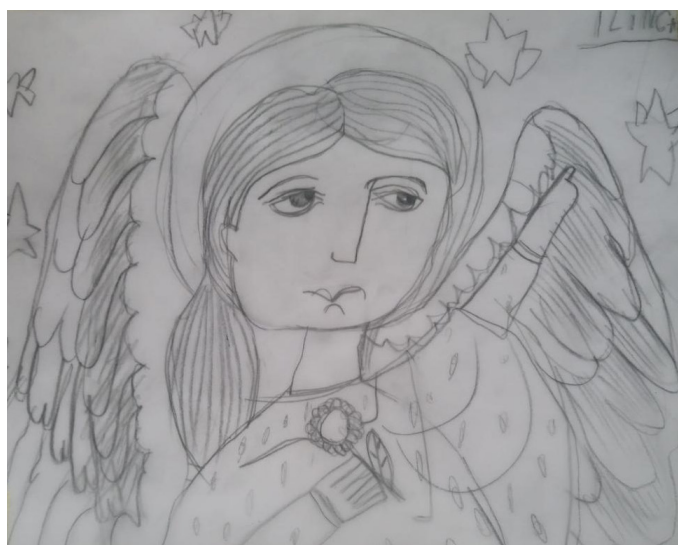
Libertatea conștiinței

Analizând cu atenție treptele cronologice ale istoriei, ajungem la concluzia că nicio altă epocă nu se aseamănă mai mult din punctul de vedere al evoluției tehnologice cu cea în care ne aflăm astăzi, decât a doua jumătate a secolului XIX, perioadă în care progresul științific a ajuns la culmi nemaiîntâlnite până în acea clipă. Asemenea oricărei alte revoluții, cea tehnologică a schimbat într-un mod alert mentalitatea oamenilor și, implicit, ideologiile, favorizându-se astfel dezvoltarea curentului nihilist.

Încă din „Însemnări din subterană”, Dostoievski ne prezintă conștiința tenebroasă a nihilistului, a omului ce nu se poate caracteriza ca fiind într-un fel, dar care se înecă singur în propriul venin al depărtării de adevăr.

Pornind de la această mentalitate, acest apărător al creștinismului a conturat caracterul personajelor demonice, persoane depărtate într-atât de mult de lumina creației lui Dumnezeu, încât găsesc drept soluție finală sinuciderea. Astfel de personaje precum Svidrigailov în „Crimă și pedeapsă” și Smerdeakov în „Frații Karamazov” reprezintă elemente deziluzionante pentru idealurile nihiliste ale personajelor centrale Dostoievskiene (Raskolnikov, respectiv Ivan Karamazov), conturându-se în acest mod drama omului modern, cădere în abisul tenebros al conștiinței, situație în care numai mâna lui Dumnezeu îi poate salva pe astfel de oameni.

Într-o astfel de lume, în care factorul ideologic începuse un război de gherilă împotriva spiritualității creștine, Fiodor Mihailovici Dostoievski intervine asemenea unui ostaș al lui Hristos, apărând creștinismul prin întreaga sa operă, aceasta având drept temă principală lupta dintre conștiința demonică și conștiința frumosului și a Lui Dumnezeu.

David Ștefan Matei, Clasa I „Regele Mihai I”

Ivan Karamazov, fratele mijlociu și autorul

„Legendei Marelui Inchizitor”, prezintă o astfel de conștiință oscilantă, declarându-se ateu încă de la începutul romanului, dar care, izbindu-se de adevărul existenței lui

Dumnezeu, cade în nebunia propriilor sale idei despre lume și despre posibilitatea ca într-o societate în care oamenii nu ar crede în nemurirea sufletului, „totul ar fi permis”.

„Nu există ceva mai ademenitor pentru el decât libertatea conștiinței dar, în același timp, nu există ceva mai cumplit!” (Marele Inchizitor). Acest paragraf reprezintă, în această situație, însăși conștiința personajului Ivan Karamazov, mesajul fiind acela că nu există bucurie mai mare decât propria stăpânire a gândurilor, fapt care este dătorul întregii creații realizate de om. De aici intervine absurdul sau poate, din contră, lămurirea, întrucât liber-

tatea conștiinței și cea de gândire au fost cele care i-au adus umanității tot progresul, fie el cultural sau științific. O gândire subjugată din punct de vedere al libertății de conștiință, nu consider că ar fi putut proiecta capodopere ingineresti asemenea lui Leonardo da Vinci și, cu atât mai mult, opere de artă, piese de teatru sau poeme.

Totuși, așa cum ne-o arată și romanele lui Dostoievski, conștiința care nu este îndreptată către Dumnezeu, ajunge să devină dezorientată, iar, în cele din urmă, poate degenera spre autodistrugere. Din această pricină și din frica de a nu greși, gândirea umană caută să se subordoneze, lucru pe care îl amintește Marele Inchizitor în discursul său: „sufletul omenesc nu cunoaște altă grijă mai chinuitoare decât aceea de a găsi cui să-i încredințeze mai degrabă harul libertății” și tocmai astfel de oameni „poartă în ei mai adânc ca oricând înrădăcinată convingerea că sunt liberi, deși chiar ei ne-au oferit libertatea lor, depunând-o smeriți la picioarele noastre.”

Citind discursul acestui antiteist, gândirea mi-a zburat către următorul verset biblic: „Căci se vor

ridica hristoși mincinoși și vor da semne mari și chiar minuni, ca să amăgească, de va fi cu puțință, și pe cei aleși” (Mt. 24, 24) din care reiese realismul Marelui Inchizitor și, de asemenea, ideea lui conform căreia mulți oameni L-au căutat pe Hristos doar pentru împlinirea minunilor, a tainelor și pentru a vedea în El un conducător, lucru întâlnit și la Intrarea Domnului în Ierusalim, moment în care oamenii au văzut în Mântuitorul Iisus

Hristos un eliberator al întregului popor evreu de sub dominația romană. Înțelegând, însă, aceștia că Fiul lui Dumnezeu a venit spre a le aduce pâinea cerească și harul libertății, aceștia L-au lăsat în mâna cărturarilor să îl răstignească, precum în legendă, când vedem că oamenii îl lasă în mâna soldaților cardinalului să îl

închidă în temniță. „Cum de nu te-ai gândit însă că, lepădându-se de minuni, el se va lepăda în același timp și de Dumnezeu, fiindcă, de fapt, nu-L caută pe Dumnezeu, cât, mai ales, minunile Sale?”

Privind, astfel, lucrurile, înțeleg că opera lui Feodor Mihailovici Dostoievski, acest scriitor, profet și luptător pentru adevărul credinței în a doua jumătate a secolului XIX, nu trebuie să rămână neînțeleasă, ci trebuie deslușită, întrucât realitatea acelor timpuri este aceeași cu realitatea zilelor noastre, iar drama omului modern este valabilă și astăzi. Libertatea de conștiință este, așa cum o văd eu, asemenea unui sâmbure creator și înfloritor, dar care poate da roade bune, doar îndreptat spre cuvântul lui Dumnezeu.

Andrei Săcrieru

Clasa a X-a „Prof. Angela Vasiliu”

• • • • •

Libertatea- dar înălțător sau povară?

Libertatea, o temă controversată, ce a făcut generații întregi să problematizeze asupra aceluiași întrebări. Ce este, cum se definește sau cum se simte cu adevărat? Răspunsurile sunt numeroase, dar mereu incomplete pentru că omenirea nu a ajuns încă la o explicație clară a acesteia. Totul este o negură deasă prin care libertatea capătă diferite forme, în funcție de om, generație, epocă. Sunt o multitudine de concepte legate de cum se trăiește aceasta, ce înseamnă să fii liber sau măcar să te simți liber. Fie că este o libertate inventată de imaginația fiecăruia, fie că este una reală, ea are o importanță majoră în existența noastră, creând un mod de viață râvnit de toți, de la mic la mare. Ce nu se amintește prea des este însă ideea de falsă libertate. Aceea pe care toată lumea a trăit-o cândva sau poate că încă o mai trăiește, gândindu-se că este ceea ce caută sau a căutat o viață întreagă. Dar nu, este doar o amăgire, o pseudo- libertate așezată în fața unor plăceri ce fac omul să se simtă pentru puțin timp împlinit, lipsit de griji și poate liniștit.

Deși pare greu de crezut, libertatea nu exprimă numai posibilitatea de a acționa după propria voință. Aceasta trece peste barierele umanului și ajunge la cele ale sufletului, căci adevărata libertate este doar aceea trăită prin Dumnezeu. Chiar dacă au fost torturați, închiși în temnițe și de cele mai multe ori omorâți, Sfinții închiso-

rilor au trăit liber, sufletul lor a zburat, cunoscând astfel adevărata libertate dată de Hristos.

De asemenea, fiecare om a primit de la Dumnezeu acest mare dar, libertatea de a alege. De a alege ce e bine și rău, ce e bun și frumos și de a trăi apoi în lumina unei lumi neprețuite sau în întunericul pustiei.

Cu toate că ideea de a fi conducători peste noi și de a avea dreptul la alegere pare ademenitoare, în fapt este ceva cumplit, căci prin ea putem să înflorim și totodată să ne veștejim sub punțile negre ale păcatului. Este o alegere dificilă pe care de multe ori o facem inconștient sau cu nepăsare, dar care are repercusiuni asupra noastră și asupra întregii noastre vieți, căci prin ea reușim să trăim o adevărată libertate sau murim sugrumați de patimile acestei lumi.

De altfel, Dumnezeu, prin bunătatea Sa, ne-a dăruit ca sprijin fiecăruia conștiința, prin care ne îndrumă neîncetat, călăuzindu-ne în parcurgerea drumului spre veșnicie. Trebuie doar să alegem viața în adevăratul sens al cuvântului, iar glasul Său ne va ghida și ne va face să simțim frumusețea libertății celei adevărate.

Prin urmare, libertatea este caracteristica fundamentală a chipului lui Dumnezeu din om. Este ceea ce ne face pe noi ființe spirituale, fără seamăn în ordinea lumii create. Prin ea, omul primește responsabilitatea de a se păstra liber întru Hristos până în veșnicie și de a nu cădea în robia diavolului, oferindu-i-se astfel cel mai ademenitor, dar în același timp cumplit dar.

Nectaria Vlăescu,

Clasa a X-a „Prof. Angela Vasiliu”

• • • • •

Ilina-Maria Nicolae, Clasa I „Regele Mihai I”

Sunt un părinte supraprotectiv?

Orice părinte își dorește tot ceea ce este mai bine pentru copilul său. Să aibă tot ceea ce este mai bun, să nu treacă prin experiențe neplăcute, altfel spus, să fie un copil fericit. Este posibil oare?

Este normal ca părintele să îl ferească pe copilul său de accidente, de boli, de experiențe traumatizante, să vegheze la sănătatea și integritatea lui, dar grija excesivă, supraprotecția îl fac pe copil să trăiască într-o realitate falsă.

El nu se va dezvolta ancorat realitatea lumii, unde poți întâmpina anumite greutăți (cearta cu prietenii, lovături, pierderi). Copiii supraprotejați se pot dezvolta într-o realitate distorsionată, diferită total de realitatea existentă, cu experiențe neplăcute, uneori cu suferințe.

Nu putem crește copii fericiți, care să trăiască apoi ca niște adulți fericiți, dacă noi, părinții, îi protejăm la nesfârșit, chiar și de cele mai mici suferințe. Toate acestea sunt lecții pe care le vor trăi copiii noștri, pe care le-am trăit și noi, dar și cei dinaintea noastră. Este important să înțelegem sensul zicalei: „Să nu te lovești cu capul de pragul de sus, pentru că îl vei vedea pe cel de jos”.

Uneori, nici nu realizăm cât de protectivi suntem, de pildă atunci când ne amestecăm în disputele copiilor. Credem că cei mici pot trăi într-o armonie perfectă? Nicidecum, pentru că și acești omuleți trăiesc aceleași emoții, poate și mai intense, ca adulții, doar că nu au atât de multă experiență în a le gestiona. Experiența se capătă puțin câte puțin, pe măsură ce creștem.

Este foarte important ca cei mici să se simtă apărați și protejați de către părinții lor, atunci când sunt agresati verbal sau fizic de către alte persoane, indiferent cine sunt acele persoane, dar cu maturitatea necesară, fără o escaladare pe care nu o mai putem controla și cu discernământ.

Supraprotecția se poate manifesta și prin cultivarea neputinței la copil. Părintele își tratează copilul ca pe un bebeluș, căruia nu i-ar mai da drumul să crească. Face aproape totul în locul copilului, astfel încât, copilul învață ceea ce primește! Și atunci ce se întâmplă? Fără sprijinul unui adult, el se simte neputincios, este retras, timid, nu are inițiativă, este supăracios și, de multe ori, agresiv. Își face greu prietenii și preferă compania adulților (unde găsește sprijin necondiționat), celei a copiilor, unde este tratat ca egal.

Părintele supraprotectiv nu-și lasă copilul să aibă inițiativă, preferințe, să caute soluții la problemele ivite. El, părintele, este omniprezent, pentru a rezolva toate problemele ivite.

Copiii vor depinde, în grade, diferite de dragostea, sprijinul, îndrumarea, protecția părinților, chiar și atunci când devin adulți, pentru că, în momentele tensionate caută suportul emoțional al celor care le-au fost alături și i-au iubit necondiționat. Toate acestea sunt normale.

Scopul nostru ca părinți, însă este acela de a pregăti, a antrena copilul pentru viață, de a-l ajuta să devină autonom, să funcționeze independent față de părinții lui, atât financiar, cât și emoțional.

Fără să ne dăm seama, menținând copilul într-o strânsă dependență față de noi, ca și când ar fi cu mult mai mic, mai neputincios, mai neexperimentat, decât este el în realitate, nu facem decât să sabotăm încrederea lui în sine și însăși pregătirea lui pentru viață. Copilul poate crește și performa, din punct de vedere cognitiv, dar din punct de vedere emoțional el va rămâne în urmă sau va crește foarte puțin, va fi mai fragil, lucru ce se va reflecta în modul de relaționare cu cei din jur, îi va fi teamă de eșec.

De cele mai multe ori, părinții supraprotectivi sunt persoane anxioase, hipervigilente, cu o dorință excesivă de control.

Noi, părinții, trebuie să înțelegem că nu putem trăi viața copiilor noștri. Ceea ce putem face noi, ca niște părinți cu responsabilitate asumată, este să-l învățăm pe copil să-și trăiască propria viață așa cum este (cu bucurii și tristeți, cu urcușuri și coborâșuri, cu certitudini și îndoieli, cu victorii și înfrângeri). În fond, viața este frumoasă, pentru că e o continuare provocare.

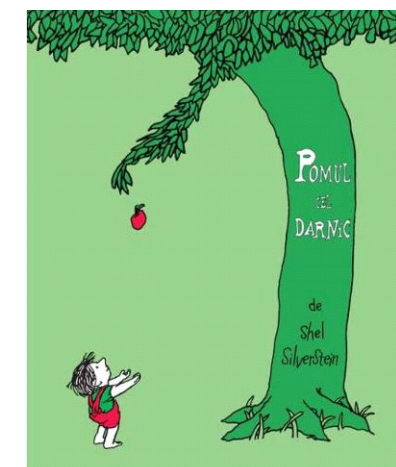
Psih. Ileana Zărnescu
Psihoterapie cognitiv-comportamentală

Shel Silverstein, „Pomul cel darnic”: Ești cât (te) dăruiești

Cât și cum dăruiești

Pomul cel darnic de Shel Silverstein începe ca un basm. Cu „A fost odată...” Și continuă simplu: o fetiță-pom iubește un copil și îi rămâne pentru totdeauna aproape. Chiar și atunci când, adolescent fiind, el o vizitează rar. Chiar și când, la maturitate, Băiatul o revede numai și numai pentru a-i împărtăși grijile sale. Chiar și când acesta ajunge aproape de sfârșitul vieții. De fiecare

dată, fetița-pom îi dăruiește ce are ea mai bun: frunze, pentru coroană; ramuri – ca să își facă din ele un leagăn; umbră – la adăpostul căreia să se ascundă; fructe, ca să le vândă și să strângă bani; lemn – să-și construiască o casă; un ciot de trunchi, ca el să se odihnească la bătrânețe. Cu fiecare dar, fetița-pom „era foarte fericită”. Va primi aceasta vreodată ceva în schimb de la Băiatul ei?

Întrebări complicate. Răspunsuri la îndemână

Îl înveți pe un copil să fie darnic încurajându-l să împartă lucruri cu cei din jur. Dar cum îi explici ce înseamnă să dăruiești fără a aștepta nimic în schimb? Cum îl faci conștient că iubirea părintească presupune dăruire totală? Sau că a (te) dăruia celui alt în cele bune e o formă de dragoste creștină? Cum discuți cu el despre recunoștința față de darurile primite de la părinți, de la prietenii, de la Dumnezeu? Citiți împreună **Pomul cel darnic** de Shel Silverstein. E un bun pretext pentru a sta de vorbă despre asemenea lucruri.

Pomul cel darnic e o istorie despre dragostea părintească, zic foarte mulți. Totuși, i s-a reproșat faptul că prezintă o relație nesănătoasă între mamă și fiu. Mama refuză să accepte că el s-a maturizat (fetița-pom îl numește numai și numai „Băiatul meu”, indiferent de vârsta lui); ba mai mult, nu-l lasă să fie autonom, oferindu-i pe loc tot ce îi cere. În schimb, copilul îi întoarce doar un egoism feroce.

În carte este vorba și despre prietenia care durează în timp, chiar dacă aceasta este inechitabilă. Legătura dintre cei doi prieteni a fost catalogată însă drept toxică, deoarece personajul feminin s-ar complăce în ipostaza de victimă, iar cel masculin – în cea de abuzator.

Cei preocupați de protejarea mediului au spus că volumul arată – nici mai mult nici mai puțin – cât de rău se poartă oamenii, de-a lungul unei vieți, cu natura din jurul lor.

Cred însă că **Pomul cel darnic** este, în primul rând, o poveste despre acceptarea necondiționată. Despre jertfelnicie. Despre bucuria de a (te) dăruia. Despre o iubire întreagă. Chipul dragostei lui Dumnezeu pentru oameni îl întâlnim în dragostea fetiței-pom pentru Băiatul său. Poate că e prea complicat pentru un copil foarte

mic să priceapă că iubirea dumnezeiască e infinită și că nerecunoștința oamenilor nu o împuținează. Dar povestea pomului care (se) dăruiește unui Băiat, fără ca acesta să ofere mare lucru în schimb, e ușor de înțeles. Reluată de cititorii școlari, lectura poate fi pusă în legătură cu epistolele pauline, de exemplu. Mă gândesc, desigur, la Capitolul 13 din Epistola I către Corinteni. Este un bun prilej de a le explica acestora că „dragostea nu se bucură decât de adevăr”. De a le vorbi despre ce dăruim și cui dăruim, căci în lumea de aici limitele pe care ni le-a arătat Dumnezeu sunt esențiale pentru buna viață.

De asemenea, copiii pot citi câteva versete din II Corinteni, capitolul 9, despre răsplata dărniceii creștine: „Aceasta însă zic: Cel ce seamănă cu zgârcenie, cu zgârcenie va și secera, iar cel ce seamănă cu dărnicie, cu dărnicie va și secera. Fiecare să dea cum socotește cu inima sa, nu cu părere de rău, sau de silă, căci Dumnezeu iubește pe cel care dă cu voie bună. Și Dumnezeu poate să înmulțească tot harul la voi, ca, având totdeauna toată îndestularea în toate, să prisosiți spre tot lucrul bun...”

Câți cititori – atâtea interpretări

Cartea scrisă și ilustrată de Shel Silverstein a apărut în 1964 și a stârnit mai multe controverse. La începuturi, câțiva editori au refuzat să o publice, considerând-o prea tristă pentru copii și prea simplă pentru adulți. Dar după apariția a devenit celebră, a fost tradusă în numeroase limbi, s-a vândut în peste 8,5 milioane de exemplare, a intrat în topurile cărților pentru cei mici. Textul din **Pomul cel darnic**, excelent tradus în limba română de Florin Bican, are delicatețea unui desen chinezesc făcut pe o boabă de orez.

Ce poți face după ce ai citit cartea?

- Plantează împreună cu copilul tău un pom și dă-i un nume. Îngrijiți-l!
- Exprimați recunoștința față de persoanele din jur. Încurajați-l pe copilul tău să facă același lucru.
- În carte este vorba și despre trecerea timpului. Caută fotografii cu bunicii, cu părinții tăi, cu tine la diferite vârste. Arată-i-le copilului tău. Împărtășește-i amintiri.
- Băiatul din poveste se joacă cu frunzele pomului, se cațără, își face leagăn din ramurile lui. Amintește-ți jocuri de altădată. Și joacă-le în mijlocul naturii, alături de apropiați.
- Fă o plimbare cu copilul tău într-o pădure, într-un parc sau într-o livadă. Așezați-vă în iarba și priviți cerul, printre ramurile copacilor. Câtă frumusețe ne dăruiește Dumnezeu, atunci când ridicăm ochii spre El!
- Fetița-pom îi dăruiește Băiatului lucruri simple, care nu costă bani: frunze, mere, ramuri puternice, umbră, un trunchi pe care să se cațere, înțelegere, ocrotire... Ce cadouri asemănătoare ai putea să le oferi tu – celorlalți? Dar copilul tău?

Ioana Revinic

Eleva noastră, **Maria Alexandra Giurgiu** din clasa a IX-a „Prof. Laetitia Leonte” este îndrăgostită de patinaj de pe vremea când era micuță. A muncit mult și a obținut premii importante nu doar la nivel național, ci și internațional. Se străduiește acum să își mențină forma bună, deși antrenamentele și competițiile s-au mutat în online. Speră să revină cât mai curând pe gheață, așa cum s-au întors și micii baschetbaliști pe terenul de joc!

Palmares cu cele mai importante titluri:
Campionă Națională 2016 și 2018
 Locul 3 Circuit European „European Criterium”, 2018
 Locul 3 Campionatul Național 2013, 2019
 ... și multe, multe alte premii.
 Începând din 2014 a obținut 29 de medalii naționale și internaționale, printre care și Locul 3, **Cupa României, 2020**, categoria novice advanced.

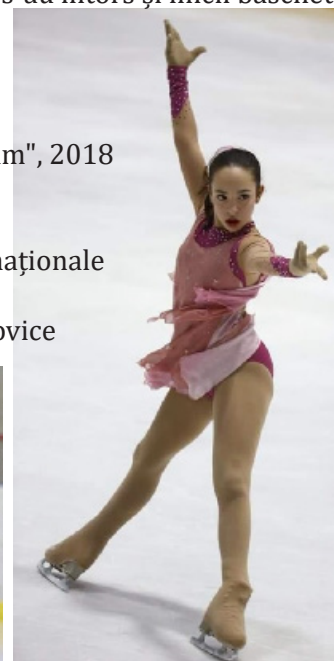
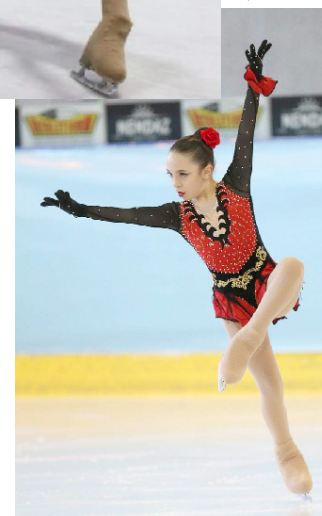

Foto: arhivă personală

Ați auzit vestea importantă?

Reîncep Campionatele Naționale de baschet pentru juniori, ediția 2020-2021!

În foto: Tudor Marinescu

Campionatul Național U13 (cu juniori sub 13 ani) va demara la finalul lunii februarie, mai exact în perioada 27-28 februarie 2021. În această competiție s-au înscris 55 de echipe - 33 la masculin, respectiv 12, la feminin. Competiția cu sportivi născuți după anul 2008, inclusiv, va fi formată din trei turnee plus un turneu final. În aceste condiții, echipele au fost repartizate în grupe de câte 3 sau 4 echipe. Același sistem se practică și la celelalte categorii de vârstă. Turneele se țin în locații și în lo-

calități diferite, în funcție de echipa care solicită organizarea turneului. Spre exemplu: La categoria de vârstă U13 Masculin, turneul este organizat la București de către echipa Dinamo CSS6 București împreună cu ACS ID Îngerii Băniei Craiova și CSS Târgu Jiu.

Le urăm succes colegilor noștri care participă la campionat și să îi vedem în turneele finale!

Tudor Marinescu,
 Clasa a VI-a „Domnița Maria”

Atelierul bilingv „Bicicleta fermecată” - „La Bicyclette enchantée”

La provocarea lansată de Institutul Francez din București, copiii noștri au fost încântați să descopere și în limba franceză, povestea „Bicicleta fermecată”, scrisă de Mihaela Coșescu. Într-o zi de vineri, 12 februarie, ei au participat la atelierul bilingv, intitulat „La Bicyclette enchantée” și au redescoperit povestea Zamferei, „une petite fille” care așteaptă să își îndeplinească un vis: acela de a pedala pe o bicicletă adevărată.

Povestea și-a conturat tot atâtea fețe, câte perechi de urechi au ascultat-o, și câte perechi de mâini pricepute i-au dat viață pe hârtie. Copiii au putut intra în pielea personajului nostru, interpellând propriile lor vise. Zamfira, eroina poveștii, i-a făcut să înțeleagă, că pentru a-ți împlini visul, uneori este nevoie de ceva mai mult decât doar răbdarea de a aștepta ca cineva să ți-l îndeplinească. Zamfira și-a amânat împlinirea propriilor vise

pentru a-i ajuta pe ceilalți, fie că a fost vorba de cizme pentru mamaia, ori de cărți pentru frățiorul său.

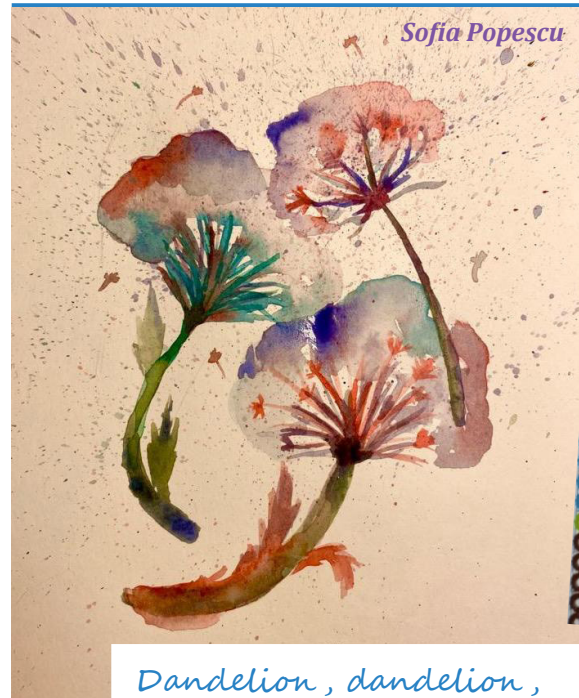
Deși încă mici, cu ocazia acestui atelier, copiii s-au suit pe bicicleta fermecată, urmând exemplul prietenei lor, Zamfira, și au pedalat cu iuțeala gândului, pentru a descoperi lumea din afară, precum și cea „dinlăuntru”, din inimile lor. În tot acest drum, i-a însoțit, în chip firesc, limba franceză.

Prof. Miruna Lonean
 Participanți, elevii din Clasele I și Pregătitoare

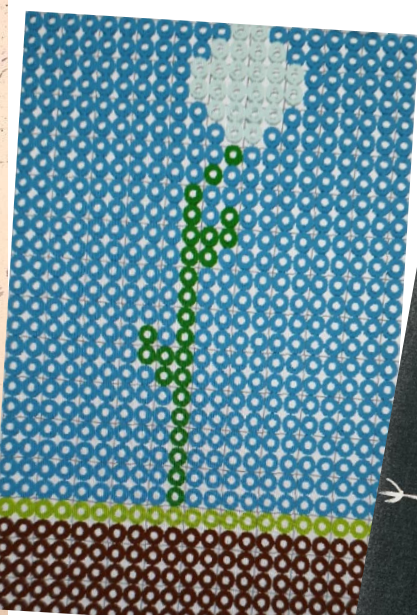

.....
 Mulțumiri, Mihaela Coșescu, pentru poveste, mulțumiri pentru ideea de a ne-o oferi și în această inspirată traducere în limba lui Molière!

Dandelion, dandelion,
Ride the wind to a faraway land.
May my teacher's wishes ride the wind
And reach God's Heaven.
Spring blooms, floral fragrance fills the air
It's times like this I wish we were there.
Thus let's silently pray, for this time to come,
For we do not wish to be alone.
May the memories we had, forever be preserved.
We shall always remember, even as years pass on.
Dandelion, dandelion,
Ride the wind to a faraway land.
May my teacher's wishes ride the wind
And reach God's Heaven.

Poezie scrisă de Ana Cucoaneș,
Clasa a VI-a „Principesa Elisabeta”,
dedicată Prof. Dirig. Camelia Radu.

Picturi realizate de elevii Clasei a VI-a
„Principesa Elisabeta” și ai Clasei a V-a „Principele Mircea”

Copiii au lucrat căsuțe pentru păsările despre care au aflat la ore că rămân pe teritoriul țării noastre și le-au amplasat în grădină și în parc, cu grăunțe și apă, astfel, încât să ofere prietenilor înaripați și adăpost și hrană.

Ar fi fost nevoie de toată revista ca să surprindem animația stârnită de bucuria creației. Mici și mari, toți copiii s-au întrecut în a confecționa cele mai frumoase măștișoare, pentru toate Doamnele Grădinițelor și ale Școlii, pentru Mămici, Bunici și persoane dragi. Târgul nostru va dura până de Sfinții Mucenici, din 9 Martie. Vă așteptăm!

Expoziția FLORI DE DOR- Curator- Lidia Stareș - Muzeul Țăranului Român

Expun elevii Liceului Pedagogic Ortodox
„Anastasia Popescu” și ai Atelierului
„Ușor, ușor, pășim în lumea Artelor”-
vernisaaj, 13 februarie, 2021

REVISTA „UNIVERSUL COPILOR” - serie nouă

Publicație a LICEULUI PEDAGOGIC ORTODOX „ANASTASIA POPESCU”
Editura Zbor - Director Monica Șerbănescu

Redactor coordonator: Ana - Maria Olteanu

Responsabil: Gia - Maria Iova, Ramona Mara PISOIU

Invitați speciali: Mihaela Coșescu, Cristian Lăcraru

Colectivul de redacție: Ivona Boitan, Maria - Roxana Cioată, Ana Cojocaru, Ștefania Coșuleanu, Mariana Dogaru, Sanda Ghioaldă, Monica Grădinescu, Alina Grecu, Ecaterina - Ortansa Ioniță, Rozalia Iorga, Miruna Lonean, Cristina - Diana Mariș, Emil Pilescu, Ramona Mara PISOIU, Camelia Radu, Ioana Revnic, Ileana Zărnescu

Copii - text: Ana Cucuoaneș, Diana Marcu, Matei Miclăuș, Tudor Marinescu, Radu Popescu, Andrei Săcrieru, Nectaria Vlăescu
desen: Clara Cracea, Bianca Duceac, Petra Dobre, Monica Gavrila, Sofia Jacotă, David Ștefan Matei, Ilina - Maria Nicolae, Iacob Luca PISOIU, Sofia Popescu, Pavel Stănescu, Maya Streșina

Materialele pentru numerele viitoare se primesc pe adresa: revistauniversulcopiilor@gmail.com
str. Zborului nr. 7- 9 sect.3, București
Tel. 0723224247